

מקום לומדי התורה שבעל פה הנקרא תניא הוא מצד השכינה הנקראת הנשר העליון

אֵיתָן מוֹשֶׁבֶד וְשִׁים בַּסֵּלַע קִנְדָּה. (במדבר כד) **אֵיתָן: תַּנִּי"א**

ומש"כ 'איתן מושבך ושים בסלע קנך', הנה מש"כ 'איתן' פירושו שתיבת איתן

הוא אותיות תני"א והוא הבריתות הנקראות בשם תניא. **תַּמָּן קִנְא דְנִשְׂרָא**

עֲלָאָה, וְאִיהִי שְׂכִינְתָא ומש"כ 'ושים בסלע קנך' פירושו ששם אצל לומדי

המשנה הוא המקום של הקן ששם הוא הנשר העליון, דהיינו שמקום לומדי התורה שבעל

פה הנקרא תניא הוא מצד השכינה הנקראת הנשר העליון. **וְעֲלָאָה אֶתְמַר,** (דברים

לב) **כְּנֹשֶׁר יַעִיר קִנּוּ עַל גּוּזְלֵיו יִרְחֶף, דְּאֵינּוּן שׁוּנֵי הִלְכוֹת**

וּמִשְׁנִיּוֹת ועל כך נאמר 'כנשר יעיר קנו על גוזליו ירחף', דהיינו שגוזלות השכינה הם

אלו השוני הלכות ומשניות. **וְכָל דְּבוּר וְדְבוּר דְּנִפְיָא מִפּוּמֵי**

דְּהֵהוּא תַּנִּי"א והנה כל דיבור ודיבור שיוצא מהפה של אותו חכם ששונה בריתות

הנקראות תניא, **דְּאֶפִּיק בֵּין לְשִׁמָּא דִּיהוָה, בֵּין בְּאוֹרֵייתָא,**

בֵּין בְּעֲלוֹתָא, בֵּין בְּבִרְכָּה, בֵּין בְּכָל פְּקוּדָא וּפְקוּדָא הנה

אם הוא מוציא אותו מפיו בכדי לייחד את שם הוי"ה, אז בין אם הוא בלימוד התורה שמצד

הת"ת, ובין אם הוא בתפילה שמצד המלכות, ובין אם הוא בברכות שמצד היסוד. ובין אם

הוא בשאר כל מצוה ומצוה שהוא מצד שאר בחינות הייחוד הנעשה ע"י מעשי המצוה,

מָה פְּתִיב בִּיה. יִפְרֹשׁ כְּנַפָּיו, הֵהוּא נִשְׂרָא דְהוּא דְבוּר,

דְּבִיה יְהוָה אז מה נאמר בו, 'פרוש כנפיו', דהיינו שזה הנשר העליון שהיא

השכינה שבה הוא סוד הדיבור היא תפרוש עליו את כנפיה מאחר שהתייחד על ידו שם

הוי"ה.

השכינה נושאת את המצוות על אברו של האדם שעשה את המצווה בכדי לייחד

שם הוי"ה

יִקְחֶהוּ יִשְׂאֵהוּ עַל אֲבֵרָתוֹ, מֵאֵי עַל אֲבֵרָתוֹ ומש"כ 'יקחהו

ישאהו על אברתו' מה הפירוש על אברתו. על ההוא אבר דבר

נֶשׁ, (ס"א דההוא נֶשְׂרָא) דְּבִיָּה מְצוּה יְהו"ה, אֶתְקָרִי אֲבֵר

דְּשְׂכִינְתָא אלא פירושו שהשכינה נושאת את המצוות על אברו של האדם שעשה

את המצווה בכדי לייחד שם הוי"ה, מאחר שע"י קיום המצוה הוא נעשה לבחינת אבר

ומרכבה לשכינה. **וּבְגִין דָּא יִשְׂאֵהוּ עַל אֲבֵרָתוֹ. יִשְׂאֵהוּ: כְּגוֹן**

יִשְׂאֵהוּ (ו) יִשְׂאֵהוּ יְהו"ה פָּנָיו אֵלָיךְ ומשום כך נאמר בו 'ישאהו על אברתו',

דהיינו שתיבת 'ישאהו' הוא כמש"כ 'ישא ה' פניו אליך', שפירושו 'איר ה' פניו אליך, וכן

כאן מש"כ 'ישאהו על אברתו' פירושו שהשכינה תאיר על האדם מאחר שע"י מצותו הוא

נעשה לבחינת אבר ומרכבה לשכינה.

השכינה היא בסוד צלע של ז"א שתהיה בבחינת קן אל המלכות הנקראת צלע

וּמֵאֵי וְשִׁים בְּסֻלַּע קִנְךָ ומה הפירוש שכתוב 'ושים בסלע קינך'. **אֵלָא**

אָמַר דָּוִד עָלֶיהָ, (שמואל ב כב) יְהוָה סֻלְעִי וּמִצְדָּתִי אלא

פירושו שאמר דוד על השכינה ה' סלעי ומצודתי, דהיינו סלע הוא מלשון צלע, והכוונה

שהשכינה היא בסוד צלע של ז"א בסוד 'ויקח אחת מצלעותיו', וכוונת הכתוב שתהיה

הלימוד היומי

לע"נ שמואל בן צבי ז"ל

בבחינת קן אל המלכות הנקראת צלע ע"י לימוד התורה שבעל פה שמצדה. **אוֹף הָכִי תֵנָא, דְּאִיהוּ בִּיהַּ הִלְכָּה תְּקִיפָא כְּסָלַע, דְּלִית פְּטִישׁ יָכִיל לְפַעֲצָא יְתָהּ בְּכָל קוּשְׁיִין דְּעֵלְמָא** כי כמו כן כאן, זה החכם הלומד את זה התנא שהוא התורה שבעל פה שיש בו הלכות חזקות כסלע שאין פטיש יכול להפריך את ההלכה בכל הקושיות שבעולם. **בְּהַאי אִיהוּ מְקַנְנָא נִשְׂרָא, וְכָל תַּנָּאִים אֶתְקַרְיָאוּ קְנִים דִּילָּהּ** ובזה החכם ההוא, מקנן את המלכות הנקראת נשר והוא מנצח את כל הקושיות שהם סוד הקלי' מלהידבק בהלכה שמצדה השכינה [צב], ומשום כך כל התנאים בעלי ההלכות נקראים הקינים של השכינה. **וּבְגִין דָּא, (דברים כב) כִּי יִקְרָא קֵן צִפּוֹר לְפָנֶיהָ, בְּאַרְחַ מִקְרָהּ, וּמָנָא חֲדָא בְּאוֹשְׁפִיזָא וְאַכְסֵנָא, דְּאִזְדְּמָן לְפֻם**

אור הרשב"י

להשתדל מאד לעיין. ולכוין בכוונה זאת שביארנו. ושמעתי ממורי ז"ל שהיה תמיד מעיין ששה פירושים של פשט בהלכה. ופי' הז' ע"ד הסוד. בסוד ששת ימי החול, והו' הוא יום שבת. ואמנם א"ל מורי ז"ל. שהאדם שאינו קל העיון. וצריך לטרוח מאד בעיון. עד שיפיק מבוקשו. אין ראוי לו שיתבטל מעסק התורה. בשביל העיון. ויותר טוב לו. שיעסוק בדינים. ובמרוז"ל. וכיוצא. אבל מי שהוא קל העיון, ואינו צריך טורח רב. צריך שיטרח שעה או שתיים בכל יום בלבד בעיון. ואח"כ יעסוק בתורה כנוז'. בשאר היום. אבל לא יתמיד כל היום בעיון.

[צב] וכדאיתא בשער רוח הקודש דף ט' עמוד א' גם א"ל מורי ז"ל. כי שרש הכל לענין השגה. הוא העיון בהלכה. וא"ל כי הטעם הוא, כי הנה ענין עיון ההלכה, הוא שיכוין האדם שיש קליפת האגוז החופפת על המוח. שהוא ענין הקדושה. וזו הקליפה. היא ענין הקושיא שיש בהלכה ההיא. כי הקליפה חופפת על ההלכה. ואינה מניחה אל האדם שיבין אותה. וכאשר האדם מתרץ הקושיא ההיא. יכוין לשבר כח הקליפה. ולהסירה מע"ג הקדושה. ואז יתגלה המוח שהוא ההלכה. ונמצא. שאם אין האדם מתמיד לעיין ולשבר הקליפות. איך יתגלה לו המוח. שהם רזי התורה וחכמת הקבלה, ולכן צריך

שַׁעֲתָא בְּבִי אוֹשְׁפִיזִיה אמנם יש הלומדים בתמידות ויש במקרה, ומשום כך נאמר 'כי יקרא קן צפור לפניך', ופירושו כי יקרא בדרך מקרה כדוגמת האורח המזדמן לפי שעה בבית אכסנייתו, דהיינו שהכוונה לעוסקים בה רק בדרך מקרה.

לדורותם מלשון דירה לשכינה

וְאֵת דְּאִינוּן בְּמִתְנִיתָא דְּלִהוֹן דִּירָה לְשִׁכְנִיתָא אמנם יש לומדים שבכח קביעות לימודם במשנה שלהם הם נעשים לבחינת דירה קבועה לשכינה, **הָדָא הוּא דְּכָתִיב**, (שמות לא) **וְשָׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשָּׁבֹת וגו', לְדִרְתָּם, לְדִרְתָּם חֹסֵר, לְשׁוֹן דִּירָה** וזהו מש"ב בפסוק 'ושמרו בני ישראל וגו' לדרתם', והנה נכתב 'לדרתם' חסר אות ו' שהוא מלשון דירה, והכוונה לאלו החכמים הלומדים תורה בקביעות שהם נקראים שבת שהם בבחינת דירה קבועה אל השכינה. **וְאֵת מָאֲרִי מִשְׁנָה דְּתוֹרָתָם אֲמָנוּתָם, דְּלֹא זֹת שְׁכִינְתָּא מְנַהֵן כָּל יוֹמֵיהוֹן** והנה יש בעלי משנה שתורתם אומנותם שאין השכינה זזה מהם כל ימיהם. **אֲבָל אֵלִין, כִּי יִקְרָא קָן צִפּוֹר לְפָנֶיךָ, בְּהוֹן שְׁכִינְתָּא בְּאַרְח מְקָרָה** אבל אלו שנאמר בהם 'כי יקרא קן ציפור לפניך' מאחר שהם עוסקים בתורה בדרך מקרה אז בהם השראת השכינה הוא בדרך מקרה, **וּמְנִין שְׂרִיָּא עֲלֵיהוּ וְאִשְׁתַּכַּחַת עִמָּהוֹן, וּמְנִין לֹא אִשְׁתַּכַּחַת עִמָּהוֹן** כי פעמים השכינה שורה עליהם והיא מצויה עימם, ופעמים הוא לא מצויה עימם.